

Budoucnost a pravda / Pravda a budoucnost

Mnohokrát jsem už řekl a také napsal, že Pravda přichází z budoucnosti. To je v jistém, avšak omezeném smyslu pravda, tj. je to omezeně (povrchně) správné. Ale vzbuzuje to svými vedlejšími konotacemi dojem, že budoucnost Pravdu předchází, že je něčím původnějším a tudíž na Pravdě alespoň v základu nezávislým. A to by ovšem už byla chyba. Pravda naopak vyvolává čas, a to znamená budoucnost, tím, že sama přichází. Přichází proto, že je živá (tedy nikoli neměnná, což by znamenalo „mrtvá“); a přichází takovým způsobem, že jakoby „přichází z budoucnosti“ tím, že vytváří, „stvořuje“, nebo také „vyvolává v život“ nejrozmanitější *budosti* nejrozmanitějších jednotlivých „v život vyvolaných“ subjektů (nikoli tedy že by nějakou budoucnost ke svému přicházení potřebovala jako jeho podmínku nebo předpoklad). Pravda je zdrojem budoucnosti – a tedy času vůbec. Kdyby nebylo pravdy, nebylo by času – tudíž by nebylo událostí, a tedy ničeho, neboť všechno v tomto světě (Vesmíru) se děje, a děje se sám Vesmír – a jak je zřejmé, bez potřebného času není možné žádné dění, není žádných událostí.

(Písek, 071209-2.)